

1/48 MAQUETTE A MONTER CHANCE VOUGHT F4U-7 CORSAIR

The Chance Vought Corsair was originally designed to meet a U.S. Navy specification issued in 1938 for a fast carrier-borne single-seat fighter. Using the world's most powerful air-cooled radial engine driving the largest propeller ever used on a fighter, the inverted gull wing design was adopted to give sufficient ground clearance, improved aerodynamics and excellent visibility for the pilot. The prototype XF4U-1 first flew on 29 May 1940, and the first production machine flew on 25 June 1942. Continual modifications were required to suit the aircraft for carrier operations, and it first entered service with the U.S. Marine Corps as a ground based fighter, it being left to the Royal Navy's Fleet Air Arm to introduce the Corsair into service aboard carriers. When it did eventually enter service with the U.S. Navy aboard carriers in the Pacific theatre, it soon proved its worth as a formidable fighter and ground attack aircraft. Continuous improvements during World War 2 led to the final variants for the U.S. Navy and Marine Corps, the F4U-4, -5 and AU-1, which saw much service during the Korean War. The final variant of the Corsair was the F4U-7, which was basically a F4U-4 in an AU-1 airframe optimised for the ground

attack role; 94 were built exclusively for the French Navy's Aéronavale for use in Indo China (Vietnam), with deliveries étant effectuées en 1952. The last of these F4U-7s to be completed, on 31 January 1953, brought to a total of 12,571 Corsairs of all versions produced. From 1957, the Aéronavale also received a total of 69 AU-1 Corsairs, this variant being heavily armoured for the ground attack role. Apart from service in Indo China, the Aéronavale Corsairs also saw active service in the 1956 Suez crisis (Operation Musketeer) and other parts of North Africa, and equipped Nos. 12, 14, 15 and 17 flotillas, being variously shore or carrier based; the last Aéronavale Corsair was finally retired in October 1964. The F4U-7 was powered by a Pratt and Whitney R-2800-18 Twin Wasp 18-cylinder two-row air-cooled radial engine rated at 2,100 hp, giving a maximum speed of 597 km/h (373 mph) at sea level - Wing span: 12.48 m (40 ft 11 1/8 in.) - Length: 10.5 m (34 ft 6 in.) - Height (over propeller): 4.49 m (14 ft 9 in.) - Armament: four 20 mm cannon in wings, eight 127 mm (5 in.) - HVAR rockets, 227 kg (500 lb.) or 455 kg (1000 lb.) - Bombs and auxiliary fuel tanks.

Le Chance Vought Corsair a été conçu à l'origine conformément à une spécification de la Marine U.S. émise en 1938 pour un chasseur monoplace rapide utilisable sur porte-avions. Une combinaison du moteur radial à refroidissement par air le plus puissant du monde, entraînant l'hélice la plus grande jamais montée sur un chasseur, et de la conception d'aile en V renversée, a donné un appareil avec la garde au sol requise, ainsi qu'une aérodynamie améliorée et une excellente visibilité pour le pilote. Le prototype XF4U-1 a effectué son premier vol le 29 mai 1940, et le premier appareil de série a pris l'air le 25 juin 1942. Des modifications continues ont été nécessaires pour adapter l'appareil à l'utilisation sur porte-avion, et il a d'abord été affecté aux "Marines" en tant que chasseur basé au sol, le soin étant laissé à la section aéronavale de la Royal Navy de mettre le Corsair en service sur des porte-avions. Quand l'appareil a finalement été affecté à la Marine U.S. dans le Pacifique, il s'est avéré un formidable chasseur et avion d'attaque au sol. Des améliorations continues pendant la deuxième guerre mondiale ont produit les versions définitives F4U-4, -5 et AU-1 pour la Marine U.S. et les "Marines", largement utilisées au cours de la guerre de Corée. La dernière version du Corsair a été le F4U-7, en gros un F4U-4 dans une cellule d'AU-1 améliorée pour l'attaque au sol. 94 exemplaires de cette version ont été

construits exclusivement pour utilisation par l'Aéronavale française en Indochine (Vietnam), les premières livraisons étant effectuées en 1952. Les derniers de ces F4U-7 construits, le 31 janvier 1953, ont porté le nombre total de Corsairs produits à 12 571, toutes versions confondues. A partir de 1957, l'Aéronavale a également reçu un total de 69 Corsairs AU-1, avec un blindage épais pour les attaques au sol. Mis à part leur utilisation en Indochine, les Corsairs de l'Aéronavale ont aussi pris part aux combats pendant la crise du canal de Suez en 1956 (Opération Mousquetaires) et dans d'autres pays d'Afrique du Nord ; ils ont également équipé les escadilles 12, 14, 15 et 17, basés soit au sol, soit sur porte-avions. Le dernier Corsair de l'Aéronavale a finalement été retiré du service en octobre 1964. Le F4U-7 était propulsé par un moteur radial à refroidissement par air Pratt et Whitney R-2800-18 "Twin Wasp", à 18 cylindres, développant une puissance nominale de 2100 hp pour une vitesse maximum de 597 km/h (373 mph) au niveau de la mer - Envergure : 12,48 m (40'11") - Longueur : 10,5 m (34'6") - Hauteur (au niveau le plus haut de l'hélice) : 4,49 m (14'9") - Armement : 4 canons de 20 mm dans les ailes, 8 roquettes rapides de 127 mm (5"), bombes de 227 kg (500 lbs) ou 455 kg (1000 lbs) - Réservoirs auxiliaires de carburant.

Ursprünglich war der Chance Vought Corsair nach einem von der amerikanischen Marine herausgegebenen Pflichtenheft für ein schnelles Einsitzer-Jagdflugzeug, das auf Flugzeugträgern eingesetzt werden sollte, entwickelt worden. Durch das Zusammenwirken eines luftgekühlten Radialmotors, des leistungsfähigsten Motors der Welt, der den größten, jemals in einem Jagdflugzeug eingebauten Propeller antreibt, und einer umgekehrt V-förmigen Flügelkonstruktion ist eine Maschine mit der erforderlichen Bodenfreiheit sowie einer verbesserten Aerodynamik und einer hervorragenden Sicht für den Piloten entstanden. Der erste Flug wurde mit dem Prototyp XF4U-1 am 29. Mai 1940 unternommen, und die erste Maschine der Baureihe war am 25. Juni 1942 flugtüchtig. Ständige Veränderungen waren notwendig, um die Maschine für Einsätze auf Flugzeugträgern vorzubereiten. Der Corsair wurde zuerst als bodengestütztes Jagdflugzeug bei den "Marines" eingesetzt, und während der Zeit oblag es der Abteilung der Marinefliegerkräfte der "Royal Navy", die Maschine für die Stationierung auf Flugzeugträgern einsatzbereit zu machen. Als der Corsair schließlich in der US-Marine an Bord eines Flugzeugträgers bei Operationen im Pazifik eingesetzt wurde, hat er sich als hervorragendes Jagdflugzeug und Bodengriffsflugzeug erwiesen. Aus den ständig vorgenommenen Änderungen während des Zweiten Weltkrieges sind die endgültigen Modelle F4U-4, -5 und AU-1 für die US-Marine und die amerikanischen "Marines" hervorgegangen, die während des Koreakrieges häufig im Einsatz waren. Das letzte Modell des

Corsair ist der F4U-7, der aber eigentlich ein F4U-4-Modell in Form eines für den Bodengriff verbesserten AU-1-Modells ist. 94 Maschinen dieses Modells sind ausschließlich für die französischen Marinefliegerkräfte in Indochina (Vietnam) gebaut worden, und die ersten Lieferungen erfolgten 1952. Mit der Produktion des letzten F4U-7-Modells, die am 31. Januar 1953 auslief, steigt die Gesamtzahl aller Modelle der Corsair-Maschinen auf 12571. Ab 1957 sind die französischen Marinefliegerkräfte mit 69 Flugzeugen des Typs Corsair AU-1 ausgestattet worden, die über eine verstärkte Panzerung für Bodengriffe verfügten. Abgesehen vom Einsatz in Indochina haben die Corsair-Maschinen der Marinefliegertruppen auch an den Kämpfen während der Suez-Krise 1956 (Operation Musketeere) sowie an Einsätzen in Nordafrika teilgenommen; sie waren ebenfalls Teil der am Boden oder auf Flugzeugträgern stationierten Flugstaffeln 12, 14, 15 und 17. Der letzte Corsair der Marinefliegertruppe ist im Oktober 1964 aus dem Verkehr gezogen worden. Der Typ F4U-7 wurde von einem luftgekühlten 18-Zylinder-Strahlmotor von Pratt & Whitney R-2800-18 "Twin Wasp" angetrieben und erreichte eine Nennleistung von 2100 PS bei einer maximalen Geschwindigkeit von 597 km/h über dem Meer. Flügelspannweite: 12,48 m - Länge: 10,5 m - Höhe (am höchsten Teil des Propellers): 4,49 m - Ausgerüstet mit vier in den Tragflächen untergebrachten 20 mm-Geschützen, 8 Schnellraketen von 127 mm und 227 kg oder 455 kg-Bomben. Zusätzliche Treibstofftanks.

El Chance Vought Corsair ha sido concebido originalmente de conformidad a una especificación de la Marina norteamericana emitida en 1938 para un caza monoplace rápido utilizable en portaviones. La asociación de un motor axial de enfriamiento por aire, el más potente del mundo, accionando la mayor hélice que nunca antes fuera montada en un caza, y una concepción del ala en V invertida, ha dado un aparato que ofrece la distancia a tierra requerida, así como una línea aerodinámica mejorada y una excelente visibilidad para el piloto. El prototipo XF4U-1 efectuó su vuelo inaugural el 29 de mayo de 1940 y el primer aparato de serie tomó el aire el 25 de junio de 1942. Han sido necesarias modificaciones continuas para adaptar el aparato para misiones en portaviones; primeramente fue asignado al cuerpo de los "Marines" en calidad de caza basado en tierra, se dejaba el cuidado a la sección aeronaval de la Royal Navy de poner el Corsair en servicio en portaviones. Cuando el aparato fue finalmente asignado a la Marina U.S. a bordo de los portaviones en el teatro de operaciones en el Pacífico, resultó ser un formidable caza y un avión de ataque en tierra. Las mejoras continuas durante la segunda guerra mundial dieron nacimiento a las versiones definitivas F4U-4 y AU-1 para la Marina U.S. y los "Marines", ampliamente utilizadas durante la guerra de Corea. La última versión del Corsair fue el F4U-7, de hecho un F4U-4 en una célula de AU-1 mejorada para el ataque en tierra; se construyeron 94 ejemplares de esta versión

exclusivamente para la Aéronavale francesa en Indochina (Vietnam); las primeras entregas se efectuaron en 1952. La producción de los últimos F4U-7, terminada el 31 de enero de 1953, llevó la cantidad total de Corsairs producida a 12 571, incluyendo todas las versiones. A partir de 1957, la Aéronavale también recibió un total de 69 Corsairs AU-1 prototipos por un blindaje espeso para los ataques en tierra. Aparte de su utilización en Indochina, los Corsairs de la Aéronavale también participaron en los combates durante la crisis del Canal de Suez en 1956 (Operación Mosqueteros) y en otros países del África del Norte; también equiparon las escuadrillas 12, 14, 15 y 17, basadas en tierra o en portaviones. El último Corsair de la Aéronavale fue finalmente retirado del servicio en octubre de 1964. El F4U-7 estaba propulsado por un motor radial de refrigeración por aire Pratt y Whitney R-2800-18 "Twin Wasp" de 18 cilindros, que desarrollaba una potencia nominal de 2100 HP para una velocidad máxima de 597 km/h (373 mph) a nivel del mar - Envergadura: 12,48 m (40'11") - Longitud: 10,5 m (34'6") - Altura (al nivel más alto de la hélice): 4,49 m (14'9") - Armamento: 4 cañones de 20 mm en las alas, 8 cohetes rápidos de 127 mm (5"), bomba de 227 kg (500 lbs) o 455 kg (1000 lbs) - Depósitos auxiliares de carburante.

Il Chance Vought Corsair è stato originariamente concepito in base ad una specifica della Marina americana emessa nel 1938 per un caccia monoposto veloce utilizzabile sulle portaerei. L'associazione del più potente motore radiale raffreddato ad aria del mondo e della più grande elica mai montata su un caccia, unitamente alla concezione con ala a V rovesciata, ha permesso di ottenere un apparecchio dotato di un franco da terra rispondente alle specifiche, un'aerodinamica migliorata e un'ottima visibilità per il pilota. Il prototipo XF4U-1 effettuò il suo primo volo il 29 Maggio 1940 e il primo apparecchio di serie il 25 giugno 1942. Successive e continue modifiche furono necessarie per adattare l'apparecchio all'impiego sulle portaerei. In un primo tempo il velivolo fu assegnato al corpo dei "Marines" come caccia basato a terra, lasciando alla sezione aeronavale della Royal Navy la cura di mettere il Corsair in servizio sulle portaerei. Quando l'apparecchio fu infine assegnato alla Marina U.S. a bordo delle portaerei sul teatro operativo del Pacifico poté finalmente dimostrare le sue formidabili doti di caccia e di aereo da attacco al suolo. I continui miglioramenti apportati all'apparecchio durante la seconda guerra mondiale permisero di ottenere le versioni definitive F4U-4, -5 e AU-1 per la Marina U.S. e i "Marines", diffusamente utilizzati nella guerra di Corea. L'ultima versione del Corsair è stata l'F4U-7, costituita da un F4U-1 montato in una cellula di AU-1 migliorata per l'attacco al suolo. 94 esemplari di questa versione furono

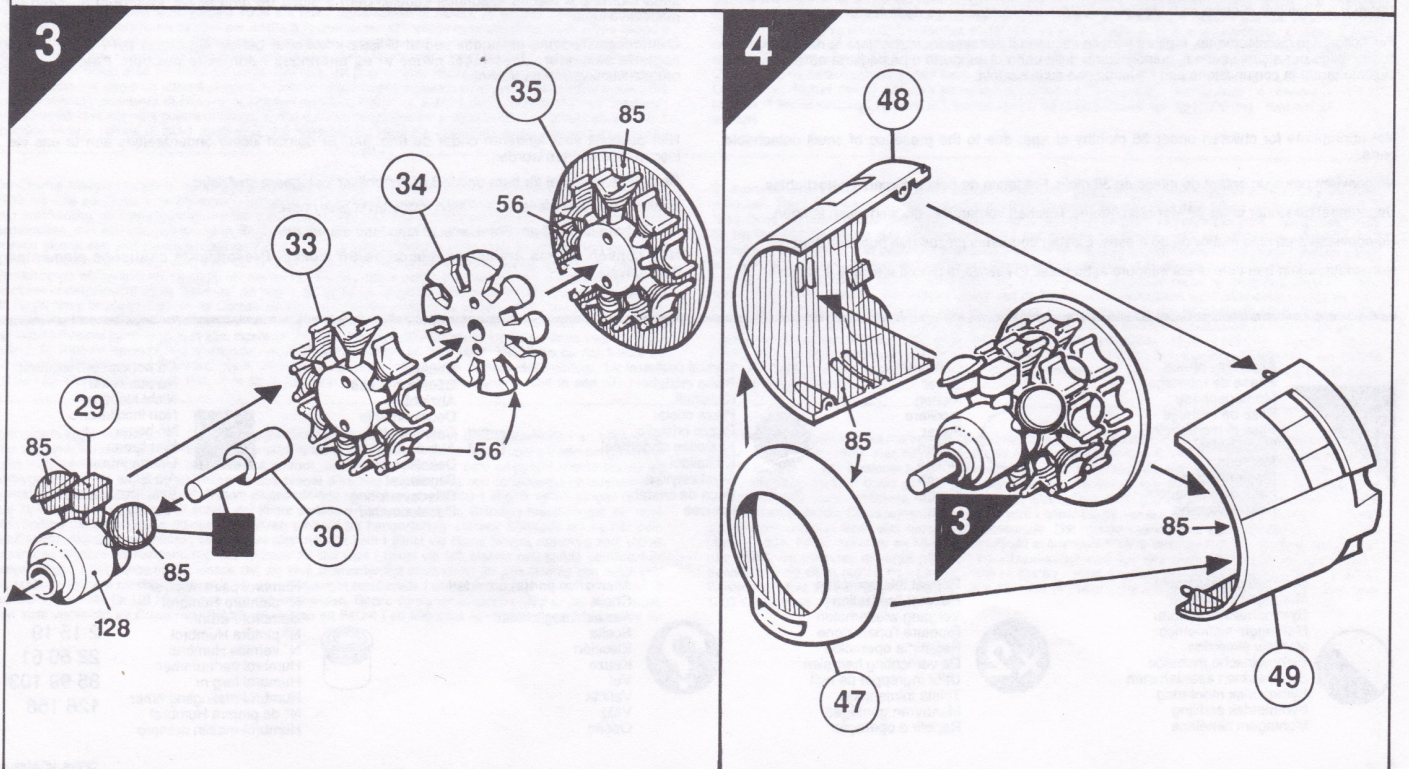
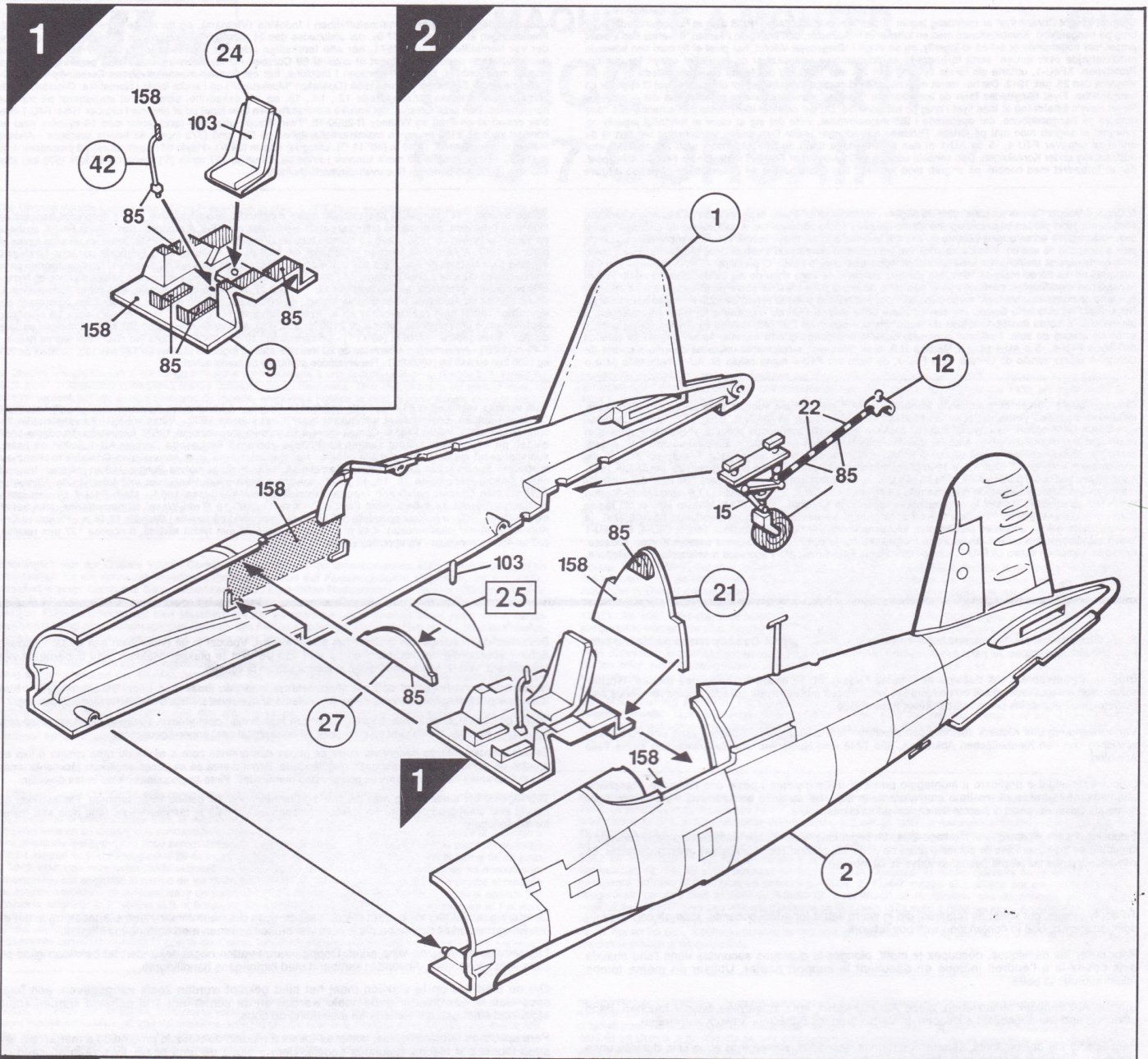
esclusivamente costruiti per l'Aéronavale francese in Indocina (Vietnam) e le prime consegne vennero effettuate nel 1952. La produzione degli ultimi F4U-7, conclusasi il 31 gennaio 1953, ha portato la produzione complessiva di questi apparecchi, indipendentemente dalle versioni, a 12571 unità. A partire dal 1957 l'Aéronavale ha inoltre ricevuto 69 Corsair AU-1 protetti da una corazzatura di elevato spessore per gli attacchi al suolo. Oltre al loro utilizzo in Indocina, i Corsair dell'Aéronavale parteciparono a vari combattimenti durante la crisi del canale di Suez nel 1956 (Operazione "Mousquetaires") e in altri paesi dell'Africa del Nord. I Corsair vennero inoltre utilizzati per equipaggiare le Escadilles n° 12, 14, 15 e 17 basate a terra o su portaerei. L'ultimo Corsair dell'Aéronavale è stato ritirato dal servizio in ottobre 1964. L'F4U-7 era propulso da un motore radiale raffreddato ad aria Pratt & Whitney R-2800-18 "Twin Wasp" a 18 cilindri, capace di sviluppare una potenza nominale di 2100 CV per una velocità massima di 597 km/h (373 mph) a livello del mare - Apertura alare : 12,48 m (40'11") - Lunghezza : 10,5 m (34'6") - Altezza (al vertice dell'elica) : 4,49 m (14'9") - Armamento : 4 cannoni da 20 mm nelle ali, 8 missili veloci da 127 mm (5"), bombe da 227 kg (500 lbs) o da 455 kg (1000 lbs) - Serbatoi carburante ausiliari.

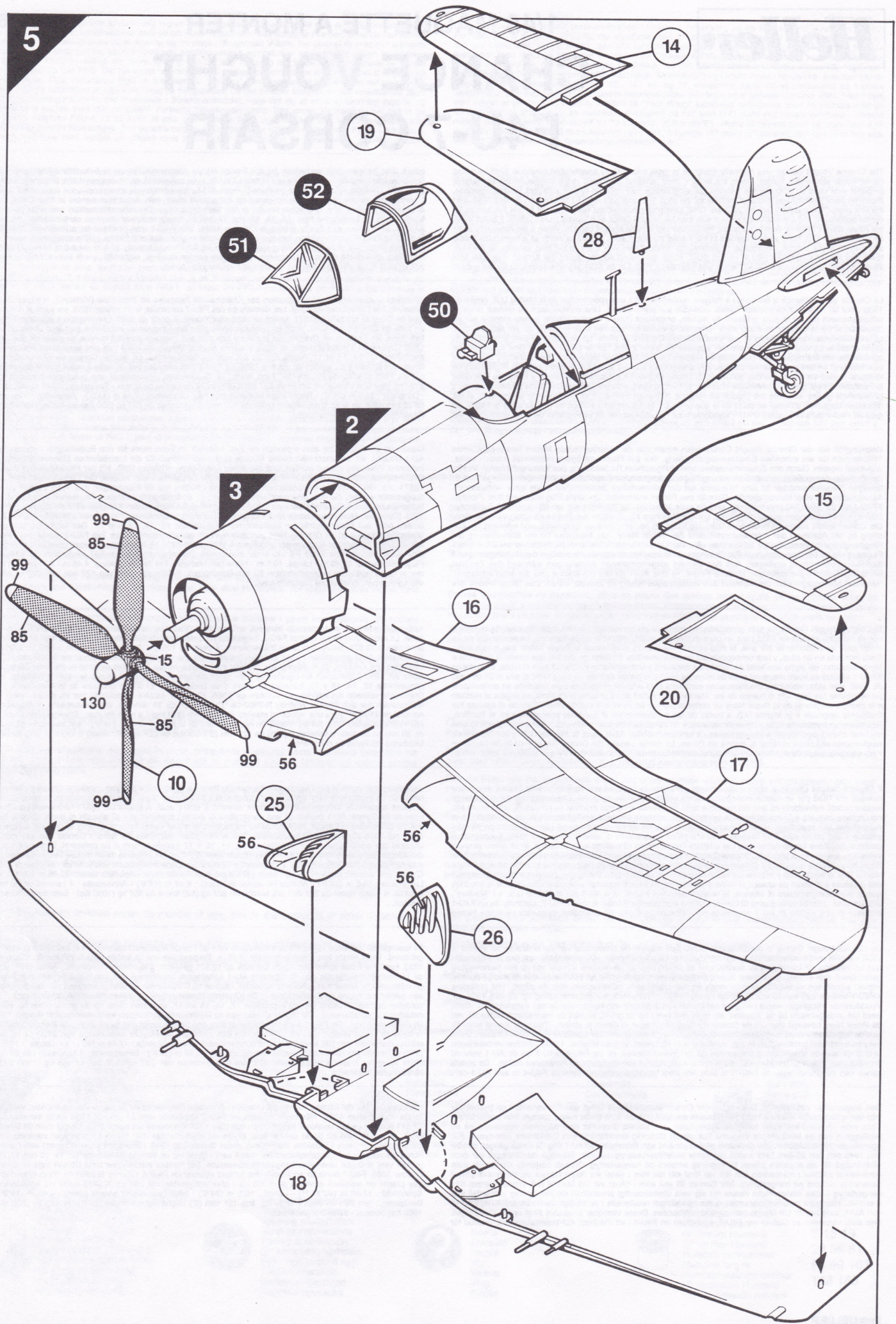
De Chance Vought Corsair is oorspronkelijk ontworpen volgens de specificatie van de Amerikaanse marine in 1938 als snel eenpersoonsjachtvliegtuig, bruikbaar op vliegdekschepen. De combinatie van een radiale motor met luchtkoeling, de krachtigste ter wereld, voor de aandrijving van de grootste schroef ooit op een jachtvliegtuig gemonteerd, met een vliegelontwerp in omgekeerde V-vorm, heeft geleid tot een toestel met de nodige bodemvrijheid alsook een verbeterde aerodynamica en een uitstekende zichtbaarheid voor de piloot. Het prototype XF4U-1 voerde zijn eerste vlucht uit op 29 mei 1940. Het eerste serietoestel steeg op 25 juni 1942 op. Voortdurende wijzigingen waren nodig om het toestel aan te passen aan opdrachten op een vliegdekschip. Eerst werd het ondergebracht bij de "Marines" als jager met basis op de grond, waarbij de marinevluchtvaartsectie van de Royal Navy bevoegd was om de Corsair op vliegdekschepen in dienst te stellen. Toen het toestel eindelijk aan de U.S. Marine werd toegewezen aan boord van vliegdekschepen voor operaties in de Stille Oceaan, bleek het een formidabel jachtvliegtuig te zijn, inzetbaar voor aanvallen op gronddoelen. Uit de continue verbeteringen tijdens de tweede wereldoorlog ontstonden de definitieve versies, nl. de F4U-4, F4U-5 en de AU-1 voor de Amerikaanse Marine en de "Marines", die in ruime mate ingezet werden tijdens de Koreaanse oorlog. De laatste versie van de Corsair was de F4U-7, in feite een voor grondaanvallen verbeterde F4U-4 in een AU-1-cel ;

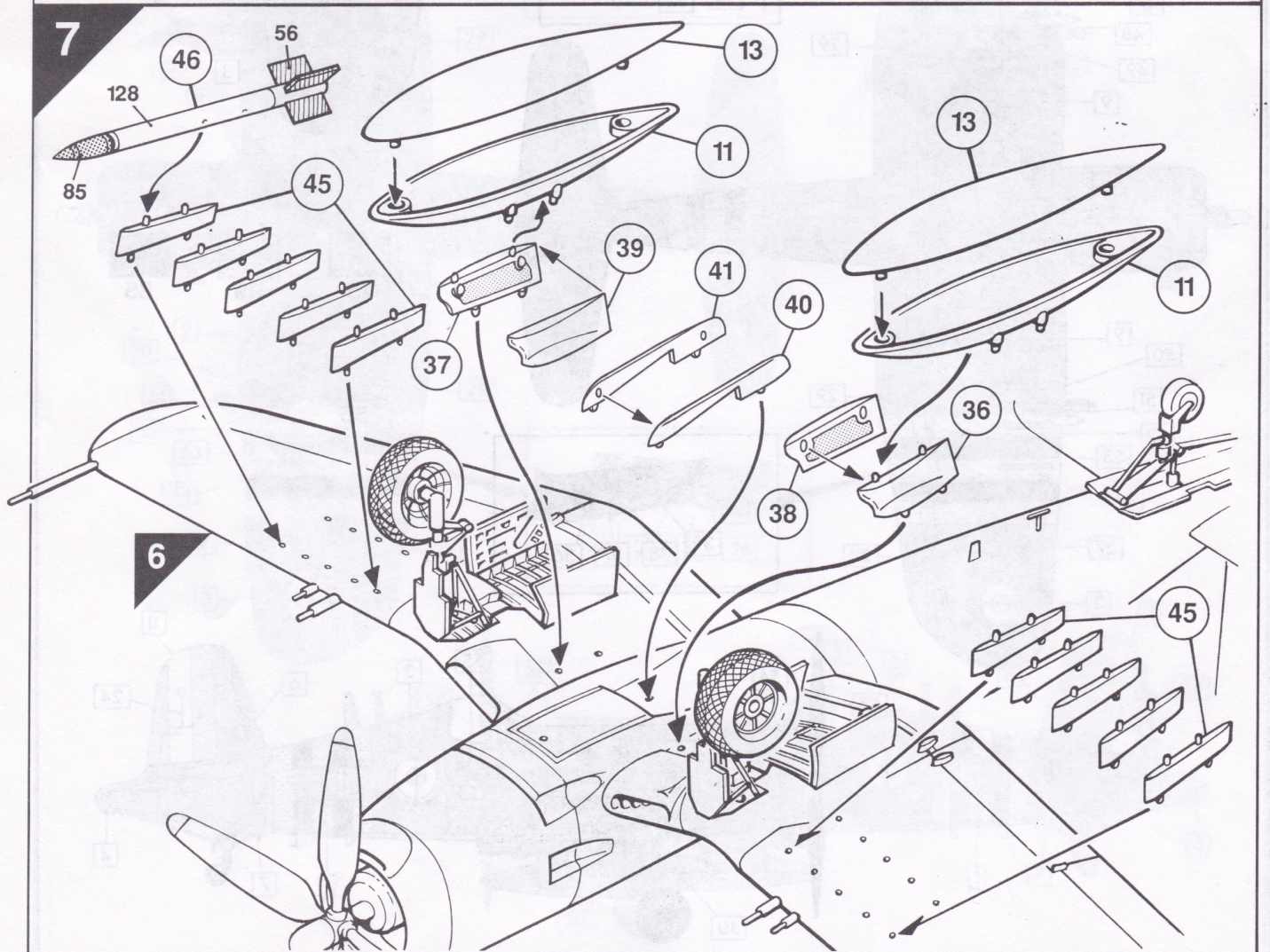
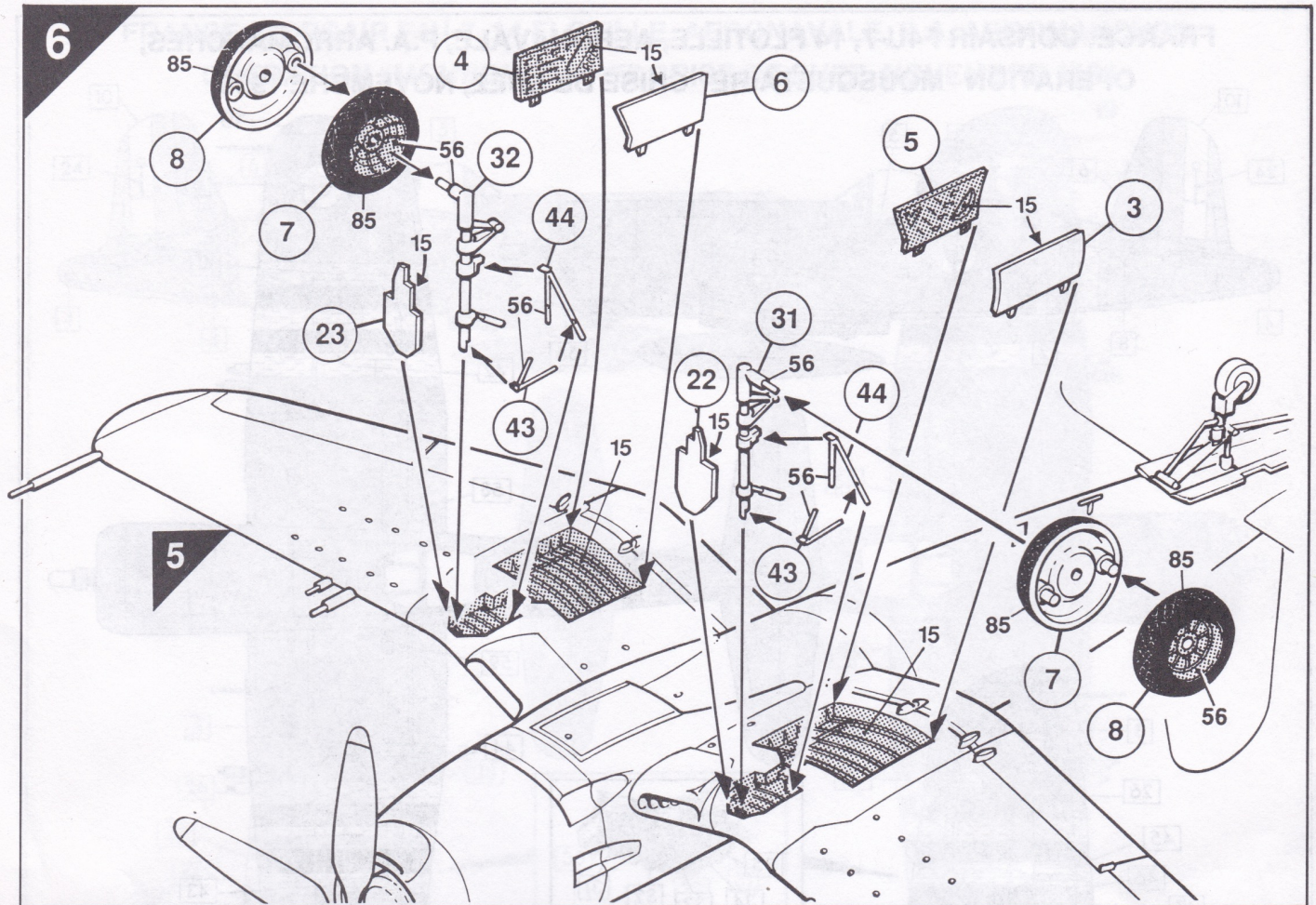
94 exemplaren van deze versie werden uitsluitend voor de Franse Marinevluchtvaartsectie in Indochina (Vietnam) gebouwd. Deze eerste leveringen gebeurden in 1952. De productie van de laatste F4U-7, voltooid op 31 januari 1953, heeft het totale aantal gebouwde Corsairs op 12.571 gebracht, alle versies meegerekend. Vanaf 1957 heeft de Marinevluchtvaartsectie ook 69 Corsairs AU-1 ontvangen, beschermd met een dikke bepantsering voor grondaanvallen. Naast hun gebruik in Indochina, hebben de Corsairs van de Marinevluchtvaart ook deelgenomen aan gevechten tijdens de Suez-crisis in 1956 (Operatie Musketeer) en in andere Noord-Afrikaanse landen ; zij vormden ook de uitrusting van de escadilles 12, 14, 15 en 17, en waren ofwel op de grond ofwel op vliegdekschepen gestationeerd. De laatste Corsair van de Marinevluchtvaarttroepen werd uiteindelijk in oktober 1964 uit dienst genomen. De F4U-7 werd voortgestuwd door een radiale motor met luchtkoeling, de Pratt en Whitney R-2800-18 "Twin Wasp", met 18 cilinders, die een nominale stuwkracht ontwikkelde van 2100 pk bij een maximumsnelheid van 597 km/h (373 mph) op zeeniveau - Vliegelbreedte : 12,48 m (40'11") - Lengte : 10,5 m (34'6") - Hoogte (op het hoogste niveau van de schroef) : 4,49 m (14'9") - Bewapening : 4 kanonnen van 20 mm in de vleugels, 8 snelle raketten van 127 mm (5"), bommen van 227 kg (500 lbs) of 455 kg (1000 lbs) - Hulpbrandstofreservoirs.

Den ursprungliga versionen av Chance Vought Corsair konstruerades enligt specifikationerna i en beställning från den amerikanska marinen 1938 på ett snabbt ensitsigt jaktplan som skulle kunna operera från hangarfartyg. Tack vare världens starkaste luftkylda stjärnmotor, den största propeller som någonsin monterats på ett jaktflygplan och de bakåtsvepta vingarna fick planet tillräcklig markfrigång och förbättrade aerodynamiska egenskaper. Konstruktionen gav dessutom piloten utmärkt sikt. Prototypen XF4U-1 flög för första gången den 29 maj 1940 och den 25 juni 1942 kunde det första serietillverkade planet lyfta. Ständiga modifieringar var dock nödvändiga för att anpassa planet till uppdrag ombord på hangarfartyg. Corsair började sin karriär som landbaserat jaktplan i marinikåren och det var först när det kom i tjänst vid Royal Navy's mariniflyg som planet baserades ombord på hangarfartyg. När Corsair till slut kom i tjänst vid U.S. Marine och kunde operera från hangarfartyg i Stilla havsområdet visade det sig vara utomordentligt användbart för jaktuppdrag och anfäll mot markmål. Ytterligare modifieringar under andra världskriget resulterade i de slutliga versionerna F4U-4, F4U-5 och AU-1, avsedda för US Marine och marinårsförbanden. Dessa versioner användes flitigt under Koreakriget. Den sista versionen av Corsair var F4U-7, egentligen en F4U-4 i ett förbättrat AU-1 skrov, som var avsedd för

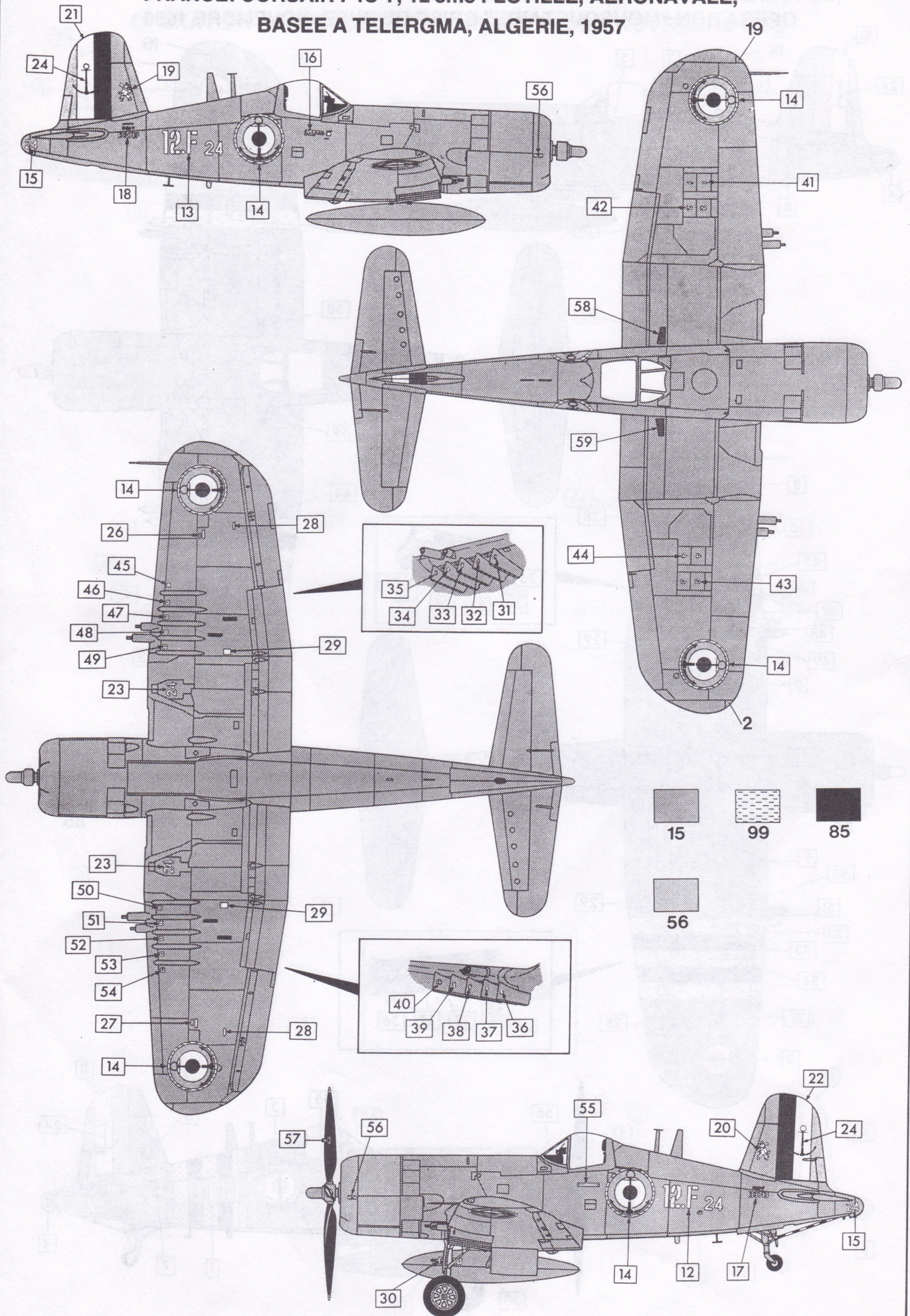
markattacker. För det franska mariniflyget i Indokina (Vietnam) tillverkades av denna version 94 enheter, varav de första levererades 1952. När tillverkningen av F4U-7 upphörde den 31 januari 1953 hade sammanlagt 12 571 enheter av alla versioner byggts. Från och med 1957 förvärdade det franska mariniflyget även 69 Corsair AU-1, försedd med ett tjockt pansar som skydd vid markattacker. Det franska mariniflyget använde sina Corsairplan inte bara i Indokina utan också under Suezkriget 1956 (Operation Musketeörerna) och i andra nordafrikanska länder. Corsairplanen har också varit i tjänst vid de franska eskaderna 12, 14, 15 och 17, där planen varit antingen land- eller hangarfartygsbaserade. Det franska mariniflygets sista Corsair togs ur tjänst i oktober 1964. F4U-7 drevs av en 18-cylindrig luftkyld stjärnmotor Pratt & Whitney R-2800-18 "Twin Wasp" som gav planet en nominell drivkraft på 2100 hp - Maxhastigheten var 597 km/h (373 mph) vid havsnivån - Spannvidd : 12,48 m (40'11") - Längd : 10,5 m (34'6") - Höjd (propellerens högsta punkt) : 4,49 m (14'9") - Bevåpning : fyra 20 mm åkan i vingarna, åtta 127 mm (5") höghastighetsrobotor, 227 eller 455 kg (500 eller 1000 lbs) bomber - Extra bränsletankar.

FRANCE: CORSAIR F4U-7, 12ème FLOTILLE, AERONAVALE,
BASEE A TELERGMA, ALGERIE, 1957

**FRANCE: CORSAIR F4U-7, 14 FLOTILLE, AERONAVALE, P.A. ARROMANCHES,
OPERATION "MOUSQUETAIRE" CRISE DE SUEZ, NOVEMBRE 1956**

